

Müəllimin öz yetirməsi haqqında danışması çox qürurverici hissdır. O, orta məktəbdə oxuyanda bütün fənləri eyni dərəcədə oxuyar, biz ayrı-ayrı fənn müəllimləri də onun bizim fənnimizi seçəcəyini düşünərdik. Şakir özü isə çox utancaq olduğundan, daxilindəki arzusunu dilinə gətirməkdən, hansı sənətin dalınca gedəcəyini ifadə eləməkdən utanardı. Rus dilini də çox gözəl bilir, digər fənlər kimi dərslərə sərbəst cavab verər, sərbəst danışardı.

Ona görə də onun rus dili müəllimi olacağına da şəkk-şübhə etmirdik. Bir dəfə məktəbimizə rayondan yoxlama gəlmişdi. Rəhmətlik Vahid Hüseynov 9-cu sinifdə Şakirgilin sinfində dərslərdə imiş. Komissiya üzvlərindən olan rus dili müəllimi dərsi dinləmək üçün sinfə daxil olur. Şakirin rusca müəllimlə aparılan sual-cavabını, daha sonra isə lövhə qabağına çıxıb sərbəst rusca dərslərini danışmasını müşahidə edən komissiya üzvü daha dərslərin gerisini dinləmədən xoş təəssüratla sinfdən çıxır. Bu hadisəni rəhmətlik Vahid müəllim həmişə xatırlayaq danışardı. Bir dəfə də 10-cu sinifdə oxuyanda siyasi mövzuda olan bir mövzunu sinifdə oxuyub tərcümə etdirmək istədim. Əvvəlcədən sinfə elan etdim ki, siyasi termin və ifadələr tərcümədə ağırlıq yaradır. Ona görə də Şakir əvvəlcə mətni cümləbəcümlə oxusun, ikimiz birlikdə tərcümə edək. Bu zaman sanki bir möcüzə ilə rastlaşdım. Şakir cümlələri oxuyub bitirən kimi heç mənim ona tərcümədə köməklik etməyimə imkan vermədi. Özü birbaşa tərcümə etdi. Necə deyərlər, bir su içimə Şakir mətni tərcümə eləyib qurtardı.

Bax ucqar bir kənd məktəbində rus dilinə belə həvəs göstərən bir şagirdin bizim sənətimizi davam etdirib, rus dili müəllimi olacağını özlüyümdə yəqinləşdirmişdim. Amma o, Azərbaycan dili və ədəbiyyatı ixtisasını seçdi. O vaxtkı ADU-nun filologiya fakültəsinə qəbul oldu. Yəqin ki, öz doğma dilinə olan sevgisi ona bu seçimi etməyə qərar verdirmişdi. Çünki bu gün bizim hamımızın yaxşı tanıdığımız Şakir Əlifoğlu Albalyevin öz dilini, xalqını, vətəninə hədsiz məhəbbətlə sevməsi mənə bu qənaətə gəlməyə əsas verir.

Tanıdığım Şakir

Orta məktəbdə oxuduğu illərdə Şakirin həftədə 2-3 dəfə o vaxtkı "Kolxozçu" qəzetində məqaləsi çap olunardı. Yəni deməyim odur ki, o, şagird olduğu vaxtlarda rayonumuzda bir publisist kimi yaxşı tanınırdı. Hətta eşitdiyimə görə, məcburi köçkün düşdüyümüz vaxtlar 24 yaşında olan Şakirlə ilk dəfə üz bəzəyən tanış adamlardan təəccüblənənlər də olub ki, qiyabi olaraq imzasını mətbuat səhifələrindən oxuyub tanıdıqlarından, onu cavan bir oğlan görkəmində yox, yaşlı, ağsaqqal bir adam kimi təsəvvür edəmişlər. Hər halda bu fakt da onun yaşına görə çox tez "qocalmasmdan" - tanınmasından xəbər verir. Elə bəlkə də uşaq vaxtlarından qələmini publisistika sahəsində itiləşdirib-püxtələşdirməyindən də, bu gün on ildən çoxdur ki, rayonumuzun mətbu orqanına rəhbərlik edir. Təkcə rayon miqyasında deyil, respublika səviyyəsindəki mətbuat səhifələrindən də onun imzası görünməkdə - seçilməkdədir. Tale elə gətirdi ki, bir vaxtlar şagirdimiz olan Şakir bizimlə çiyin-çiyinə doğma kəndimizdə orta məktəbdə Azərbaycan dili və ədəbiyyat müəllimi kimi də, müəllim yoldaşımız kimi də işlədi.

Orta məktəbdə oxuduğu dövrdə məktəb şagird təşkilatının sədri kimi ictimai fəallığı ilə, təşkilatçılıq bacarığı ilə çox seçilib-fərqləndiyi kimi, müəllimlik etdiyi ərəfədə də demək olar ki, o öz məcrasına sığmırdı. Emosional, enerjili bir müəllim kimi tənəffüslərə də çıxmaq bilmirdi. Növbəti dərslərin başlanmasını bildirən zəng çalındıqda isə o, bir sinfdən çıxıb, tez-tələsik o biri sinfə dərslərini deməyə keçərdi. Vətənimizin azadlığı da onu həmişə narahat edirdi. Bir ara istəmişdi ki, ərizə yazıb könüllü olaraq Xocalıya gedə, orada müəllimlik fəaliyyətini davam etdirə. Xocalı faciəsi, Xocalının işğalı bu istəyini yarıda qoydu. O vaxtlar Şakir çox qəmginləşmiş, fikirli-fikirli gəzib-dolaşırdı. Hiss olunurdu ki, o, "içini çeynəyir", içindən yanıb qovrulurdu. Bir neçə ay sonra könüllü olaraq hərbi paltarını əyninə geydi, döyüslərə yollandı. Milli ordu sıralarında Qarabağ fədaisi kimi ölümün gözüne dik baxdı. Hərdən hərbi libasda doğma müəllim kollektivi ilə, şagirdlərlə ayaqüstü görüşə gələrdi. Vətənsiz yaşamaq çox böyük faciədir, - deyərdi, Vətəni bizim kimi gənclər qorunmalıdır ki, Vətən yaşasın. Vətən var, biz də varıq. Vətən olmasa, bizim də varlığımız diri ikən ölümə bərabər bir şey olar, - deyərdi Şakir...

Bax bu gün bizim tanıdığımız Şakir Albalyevin gəncliyi də, uşaqlığı da mənim gözlərimin qabağından beləcə gəlib keçir. Çalışqan, əzmkar şagird fəallığı ilə seçilən, gənc və patriot bir müəllim. Qarabağ qazisi...

Bundan gerisini artıq hamı tanıyır deyə heç nə əlavə etmək istəmirəm, daha doğrusu, Sizin hamınızın - ölkəmizin ictimaiyyətinin tanıdığı Şakir müəllim haqqında danışmağa ehtiyac görmürəm. Mənə elə gəlir ki, mənim uşaqlığında və gəncliyində onu yaxından tanıdığım kimi, indiki halında da onu hamı beləcə yaxından tanıyır. Buna görə də onun barəsində daha heç nə əlavə yazmıram. Səsinin-sorağının daim ucalardan gəlməsi arzusu ilə sözümü yekunlaşdırıram.

Nazir ÇƏRKƏZOĞLU,
yazıçı-publisist